

سخن کوتاه با پنبه کاران عزیز

آغاز فصل کاشت پنبه

تهیه و توزیع: گروه تخصصی زیربخش زراعت

(کشاورزی) حق خود را نیز از دولت طلب نمود. پنبه کاران بایستی در شیوه کاشت و آبیاری پنبه تجدیدنظر کرده و بهره‌وری از نهاده‌ها را افزایش دهند به طوری که هم هزینه‌های تولید کاهش یابد و هم افزایش عملکرد حاصل شود.

در حال حاضر به علت مکانیزه نبودن مزارع پنبه هزینه‌های زیادی به پنبه کاران تحمیل می‌شود. مصرف بیش از حد بذر و کود، برداشت محصول به روش سنتی (دستی)، راندمان آبیاری پایین و هدر رفتن آب و... موجبات افزایش هزینه‌های تولید می‌گردد. باید به هر طریق ممکن نسبت به افزایش عملکرد در واحد سطح همت گماشت تا کشت پنبه اقتصادی گردد.

خاک این نعمت خدادادی پرارزش که قرن‌ها وقت لازم است تا یک سانتی‌متر آن تشکیل گردد را نباید با ندانم‌کاری‌ها تخریب کنیم. حفظ حاصلخیزی خاک از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است و بر کلیه کشاورزان فرض است که در حراست از آن کمال جدیت را مبذول دارند.

امید آن که با همکاری‌های سازنده کشاورزان و مسوولین کشور سالی پربار و توأم بابرکت در کلیه فعالیت‌های مربوط به کشاورزی داشته باشیم.

طولانی هستند و به عبارتی در چگونگی رفتار با پنبه به اصطلاح پدربیشه می‌باشند گمان نمی‌رود با این تزییقات از میدان به در روند و جا خالی کنند، چرا که ناکامی‌ها را پلی برای توفیقات آینده به شمار می‌آورند و رویشان همچون پنبه همیشه سفید است و مطمئناً جایگاه رفیع طلای سفید (پنبه) را در کشور عزیزمان ایران کماکان حفظ می‌کنند.

بارندگی‌های موثر اخیر در فروردین ماه ۸۸ نشان از رحمت بی‌دریغ الهی و سرازیر شدن این نعمت بی‌کران در سال جاری دارد، پس باید به آینده امیدوار و خوشبین بود و احساس یاس و نگرانی در این مورد را از خود دور ساخت. دولت و مجلس هم قطعاً با تدوین قوانین و آیین‌نامه‌های صحیح و اصولی به کمک پنبه کاران خواهند آمد و این بحران مقطعی را از بین خواهند برد.

کشت و کار بومی پنبه در ایران که از گذشته‌های دور و نسل به نسل به ما رسیده است را نباید به این سادگی رها کرده و آواره شهرها که پر از دود و دم، ترافیک ماشین، تلف شدن وقت و عمر گران‌بها، هزینه‌های سرسام‌آور تامین مسکن و معیشت و... است، شد.

باید در روستا ماند و با ادامه دادن شغل اصلی

همه‌ی آنهایی که به نوعی با پنبه سروکار دارند متوجه شده‌اند که سال گذشته برای پنبه کاران، بسیار سخت و دشوار بود، خشکسالی و کم‌آبی، عدم جبران خسارت از سوی دولت، برقراری، تعرفه صفر برای واردات پنبه، هجوم صنایع نساجی برای واردات پنبه به بهانه کاهش قیمت بین‌المللی و کوتاه بودن طول تار پنبه ایرانی همه و همه دست به دست هم داد و زیان فراوانی را متوجه پنبه کاران نمود. کشوری که زمانی پنبه را صادر می‌نمود و یکی از درآمدهای ملی‌اش پس از نفت به شمار می‌رفت. اکنون به واردکننده این محصول تبدیل شده است و این در حالی است که هنوز بالغ بر سی هزار تن مخلوج تولیدی از سال گذشته در انبارهای کارخانجات پنبه‌پاک کنی به علت رکود بازار، باقی مانده است.

آیا به راستی همیت ایرانی‌گری اجازه چنین وضعیتی را می‌دهد؟ مسلماً جواب منفی است، حال که این طور است بایستی با تمام این کاستی‌ها به فکر حفظ جدی منافع کشور و جایگاه واقعی پنبه ایران که از پرکیفیت‌ترین پنبه‌های جهان است بود.

کشاورزانی که در کشت پنبه دارای سابقه

